

شادی فقط در عیسی

نویسنده: بارک پارسونز

مسیحیت دین شادمانی است. شادی واقعی از خداوند ناشی می‌شود که به درون ما راه پیدا کرده، بر ما غلبه کرده و ما را از مرگ و غم ابدی رهانیده است؛ هم او که امید و شادمانی را به ما عطا نموده و عشق خود را به وسیله‌ی روح‌القدس به قلوب ما ریخته است (رومیان ۵: ۵). شادی از خداوند ناشی می‌شود و نه از درون ما. وقتی به درون خود می‌نگریم، فقط محزون می‌شویم. تنها زمانی به شادی می‌رسیم که بیرون از خود و عیسی را نگاه کنیم. بدون عیسی شادی نه تنها کم‌یاب، بلکه نایاب است. اهل دنیا با تمام وجود در پی شادی می‌گردند، اما در جای اشتباه به دنبالش هستند. علت شادی ما آن است که عیسی در پی ما بوده، ما را یافته و حفظ کرده است. بدون عیسی شاد نیستیم، زیرا شادی بدون او وجود ندارد. شادی چیزی نیست که بتوان در ذهن خلق کرد.

شادی فقدان غم نیز نیست، بلکه حضور روح‌القدس است. با اینکه روح‌القدس در ما شادی ایجاد می‌کند، اغلب این کار را از طریق ایجاد فروتنی در ما انجام می‌دهد تا نگاه خود را از خویش دور کنیم و به عیسی بنگریم. شادی واقعی حتی در میانه‌ی غم حقیقی نیز وجود دارد و شادی واقعی لزوماً به معنی لبخند بر چهره نیست. گاهی مصداقش این است که زانو بزنیم و با چشمان اشکبار توبه کنیم. چارلز اسپرجن می‌گوید: «نمی‌دانم در مقایسه با زمانی که در پای صلیب گریه می‌کنم چه ساعتی شادتر هستم». شادی ریشه در توبه و بخشایش و توجه روزانه به عیسی و زیستن برای جلال او دارد، نه در غره شدن به خود و زندگی برای جلال خویشتن. اما اگر هر روز شرم دیروز و اضطراب فردا را داشته باشیم، هرگز شادی امروز را تجربه نمی‌کنیم. پس بیایید همواره سریع به سراغ صلیب برویم و در پی آن شادی بگردیم که فقط عیسی می‌تواند عطا کند، زیرا جستن شادی از جایی به جز عیسی همچون یافتن روز در ساعت غیبت خورشید است.

مسیح مرد اندوه‌ها بود و با غم آشنا شد تا ما اکنون و تا ابد از شادمانی کامل برخوردار شویم. به همین دلیل است که اولین پاسخی که در نسخه‌ی موجز پرسش و پاسخ وست‌مینستر آمده است به ما چنین می‌آموزد: «هدف اصلی بشر جلال خداوند و شادمانی ابدی در وی است». سی. اس. لویس به‌درستی می‌گوید: «شادمانی وظیفه‌ی اصلی بهشت است». اما شادی واقعیه ناشی از لذت بردن از خداوند فقط در بهشت تجربه نمی‌شود. اکنون نیز آن را تجربه می‌کنیم. بزرگترین شادمانی در این زندگی عبارت است از اینکه بدانیم بزرگترین شادمانی در این زندگی نیست، بلکه در زندگی بعدی است. ما هر روز را در پرتوی امید به آینده سپری می‌کنیم، آینده‌ای که در آن عیسی «هر اشکی را از چشمان ایشان پاک خواهد کرد. بعد از آن موت نخواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رو نخواهد نمود، زیرا که چیزهای اول درگذشت» (مکاشفه، ۲۱). به علاوه، آن هنگام که عیسی را می‌بینیم، او اشکهایمان را پاک خواهد کرد؛ نه تنها اشک‌های اندوه را، بلکه اشک‌های شادمانی را نیز. در غیر این صورت، قادر نخواهیم بود او را مشاهده کنیم.

دکتر بارک پارسونز ویراستار مجله تیبل تاک و کشیش ارشد کلیسای سنت اندرو در استنفورد، فلوریدا، است. او ویراستار *Assured by God: Living in the Fullness of God's Grace* می‌باشد. نشانی حساب توئیتر او @BurkParsons است.

این مقاله در مجله [تیبل تاک](#) منتشر شده است.